

“Geç kalma, harekete geç!”

KONFOR ALANINDAN ÇIKMAK

Emre Başkan
Öğretim Görevlisi
Key Note Speaker

→ RÖPORTAJ: BERRİN DEMİREZER CPCC / PROFESYONEL KOÇ

BEN DÜNYAYI KONFOR ALANININ DIŞINA ÇIKMA CESARETİ GÖSTEREBİLEN İNSANLARIN VE ONLARIN OLUŞTURDUĞU ORGANİZASYONLARIN DEĞİŞTİREBİLECEĞİNE İNANIRIM. VARLIK NEDENİMİ DE ONLARIN BU YOLDA HAREKETE GEÇEBİLMELERİNİ KOLAYLAŞTIRABİLMEK ÜZERİNDEN TANIMLARIM. BU ŞEKİLDE SADECE KENDİ HAYALİMİN DEĞİL, BİRÇOK HAYALİN -BİREYSEL VEYA KURUMSAL- HAYATA GEÇMESİNE VESİLE OLABİLİRİM.

Emre Başkan

**“Güzel bir şeye başla.
Ama hep güzel olsun.
Çünkü her insan ölecek yaşta.
Geç kalmayın...”**

Emre Başkan, Şems-i Tebrizi’ nin bu muhteşem dizeleriyle başlıyor, 4 yıl önce yaptığı TEDx Bahçeşehir University konuşmasına...

Başlığı; “Geç Kalma, Harekete Geç!..”

Kurumsal iş hayatının yoğunluğu devam ederken gerçek Emre’yi “unuttuğunu, ertelediğini, belki de yolda kaybettiğini” bedeni alarm vermeye başlayınca fark ediyor.

Yüzünde kocaman bir gülümseme ile “ben gerçekten çok çalışıyordum” derken kurumsal şirkette çalıştığı zamana ait karelerin gözlerinin önünden geçtiğini görebiliyorum.

“Emre Bey, geçmişinizi yargısız ve kocaman bir gülümseyişle kabulünüz muhteşem!” dediğimde; kurumsal hayatın, doğru kullanıldığında kurumlara ve kurumların her parçasına hem somut hem de soyut katkı sağladığına inanıyorum, diyor ve devam ediyor:

_ Ben kurumsal iş hayatını seviyorum, oradaki paylaşımları çok değerli buluyorum. Çalıştığım sürede değer yaratma, yönetim şekilleri, kültür oluşturma vb gibi bana kazandırdığı birçok alt başlık var. Evim gibi gördüğüm bir çatının altında, bugün hala iletişimde olduğum kıymetli insanlarla, hedeflerimiz için birlikte emek verdik.

O dönemlerde; o yoğunluk içten içe bana keyif de veriyordu. Ancak bu, zihnimi ve bedenimi sınırsız bir kaynak gibi görmeme de sebep oluyordu. Hayat, bu bilinçsiz yaklaşımım sonrasında bana hayatımdaki belki de en büyük derslerimden birini verdi: bu değerli ve kısıtlı kaynakları doğru kullanmalısın!

Ne oldu? Neler yaşandı? sorularını sormadan önce TEDx konuşmasını dinlemenizi öneririm.

Zorlu bir süreçten “Çok güçlü ve bir o kadar da enerji dolu “Hayat Amacı” nasıl oluşturulur ve tutkuyla nasıl hayata alınır?”

Buyrun Emre Başkan’ın kendisinden dinleyelim:

ÖNCELİĞİMİZİ KENDİMİZİ TANIMAYA, AMAÇLARIMIZI, HAYALLERİMİZİ, SINIR VE SINIRSIZLIKLARIMIZI BELİRLEMELİ VE HAYATIMIZIN DENGESİNE ÖZEN GÖSTERMELİYİZ. AKSİ HALDE, DURUM BAĞIMLILIĞA DÖNÜŞÜYOR, BOZULAN DENGİNİN TEKRAR SAĞLANMASININ BEDELİ AĞIR OLABİLİYOR.

Berrin Demirezer: Önceden belirtileri var mıydı? Yoksa bir anda mı kendisini gösterdi bu rahatsızlık?

Emre Başkan: İş, yaşam dengesini çok iyi kuramamış biri olarak zorlandığım noktalar vardı. Bunlar zaman içerisinde etkisini artırdı ve bir anda belirgin, görünür hale geldi. Stres ise çok sinsi olabiliyor. Öyle değil mi?..

İşten düşmek... Hareket kabiliyetinin azalması... Fiziksel olarak bunları yaşarken ruhsal olarak nasıldınız? Neler hissediyordunuz?

Şimdi geriye dönüp baktığımda, işim hayatımın merkezinde olduğundan, haz ve ödül hissini daha fazla yaşamak için, her anımı işle doldurup sürekli çalışıyordum. Öyle ki; yorgundum, dinlenmem gerekiyor, biliyordum ama sanki ben yokken işler duracakmış duygusuyla zihnimdeki soruların peşinde koşuyordum. “Acaba şu iş ne oldu?”, “Her şey yolunda mı?” gibi... Farkında olmadığım bir kısır döngünün içerisindeymişim ve her geçen gün ruhumu biraz daha yormuşum.

Ben aidiyet değerimi çok yaşayan bir insanım. Kurumuma, markama ve çalışma arkadaşlarıma bağlı biriyim ve sorumluluklarımı hakkıyla yapmaya özen gösteririm.

Ancak buradaki ince çizginin altını çizmek isterim. Önceliğimizi kendimizi tanımaya, amaçlarımızı, hayallerimizi, sınır ve sınırsızlıklarımızı belirlemeye vermeli ve hayatımızın dengesine özen göstermeliyiz. Aksi halde, durum bağımlılığa dönüşüyor, bozulan dengeğin tekrar sağlanmasının bedeli ağır olabiliyor.

O anda en derinden hissettiğiniz duygunuz neydi ve kendinize hangi soruları soruyordunuz?

Çaresizlik...

Ciddi bir tükenmişlik ile yüzleşmek ve daha da acısı bunda benim de payımın olduğunu bilmek çok kolay değildi. İlk dönemlerde mevcut durumu, eski hayat akışımı korumaya çalışıyordum. Kendime “Olur mu öyle işten uzak kalmak?”, “Bak şimdi bu e-posta geldi, cevaplama olmaz!..” gibi yönlendirmeler yapıyordum. Bir süre sonra fark etmeye ve soruların öznesi ben olmaya başladım. “Bendeki son durum nedir? Bana bir şeyler

soruluyor, peki ama benim zihnim, ruhum, bedenim bana ne soruyor ve benim cevabım nedir?.." gibi.

Bir çıtırtı sesi geldi sanki bir yerlerden, siz de duydunuz mu?..

Sonra farkındalık sağanağı başlıyor. Yüksek aidiyet ve sorumluluk değerlerinin kabulüyle, hayatınızın bu evresindeki en belirgin farkındalık neydi?

Bu dönem farkındalıklarımın kırılma noktası oldu benim için. ... *ve kırıldı!..*
Şöyle ki; hayatımın her anında kendimden başka şeyleri önceliklendirdiğimi ve onlarla olan ilişkimden beslenerek bugünlere geldiğimi gördüm. Yani, hayatın getirdiklerini ve benden beklenenleri gerçekleştirmişim ama kendime dair pek bir şey yapmamışım.

Bu duyguyla yüzleşmek zordu, geçen zamanı düşününce insan bir sarsılıyor. Şu konuyu bile konuşurken zaman akıp gidiyor. Hem de hiç geri gelmeyecek şekilde...

Emre Bey bir değerini daha ifade ediyor şu anda; zaman ve zamanın verimli kullanılması.

Davranış bilimlerinde bir yaklaşım vardır; kısıtlı kaynak insanı harekete geçirir diye... Zaman da eğer ona doğru açıdan bakabilirseniz sizi harekete geçirebiliyor. En azından ben de öyle oldu. Kendimi tanımak, özümdeki Emre'yi anlayabilmek, tam anlamıyla ona ait şeyleri tespit etmek için zaman ayırdım. Bunu yaparken işime en çok yarayan şey, bu yolda bana en çok ipucu veren şey ne oldu dersiniz?

Emre'nin hayallerine bakmak...

Benim de birçok insan gibi hayallerim var. Deniz tutkum ve denizciliğe olan merakım, bir hayalimi önceliğime almama ilham oldu. Hayalim Atlantik Okyanusu'nu geçmekti. Bu, heyecan vericiydi. Harekete geçtim ve gerekli hazırlıklara başladım. Çünkü, bu yolda atacağım her adımın aslında gerçek Emre'ye doğru bir yolculuğun parçası olduğunu hissediyordum.

Biyografinizden ve TEDx konuşmanızdan, 5 yıl lisanslı yelken sporcusu olarak yarışmalara katıldığınızı ve uzun yol deneyiminiz olduğunu öğrendim. Hatırı sayılır bir yelken tecrübeniz varken Atlantik Okyanusu'nu geçmek hayalinizde çıkış noktanızı, sizi heyecanlandıran duyguları paylaşır mısınız?

Annem "Oğlum delirdin mi, rahat mı battı?.." dedi, evimdeki tutkum Deniz (Eşim) "Başaracağına inanıyorum, git" dedi.

Ailesinden bahsederken gözlerindeki sevgiyi görmelisiniz.

BU YOLCULUK EN BÜYÜK HAYAT DERSİM OLDU. BANA HAYATIMIN HERHANGİ BİR ANINDA ELİMDE HER ZAMAN BİR ŞEYLERİ DEĞİŞTİRME GÜCÜ OLDUĞUNU ÖĞRETTİ. YENİ ŞEYLER DENEYİMLEME KONUSUNDA HİSSETTİĞİM HİSSİ HER ZAMAN STRES OLARAK YORUMLAMAMAM GEREKTİĞİNİ, HEYECAN SEVİYESİNDEKİ STRESİN HAREKETE GEÇİRİCİ ÖZELLİĞİ OLDUĞUNU KEŞFETMEMİ VE DENEYİMLEMEMİ SAĞLADI. ADAPTASYONUMU, BELİRSİZLİKLE DANSIMI, KENDİME VE İÇ SESİME ODAKLANMAKLA SAĞLAYABİLECEĞİMİ VE BU ŞEKİLDE KENDİME VE HAYATIMA DAİR YENİ DEĞERLER ÖĞRENEBİLECEĞİMİ GÖSTERDİ.

Deniz ve yelken tutkuma yaslanarak bakış açımı anlatayım.

Dünyanın üçte ikisi denizlerle kaplıyken, küçük birkaç iç denize kendimi sınırlamak gerçek Emre'nin küçük bir kısmına ışık tutabilirdi. Bunun yanı sıra rutine binen rotaların beni sıkıştırdığını hissediyorum. Sıkıştığımı hissettiğim o kutuyu kırıp daha büyük, farklı rotaları görmek ve deneyimlemek istedim.

Bu hedef zordu, burada **“Neden olmasın?”** sorusu benim rehberim oldu. Gerek bu işin riskli olduğunu söyleyerek beni yapmama yolunda telkin edenlere, gerekse bazı noktalarda böyle bir bilinmezliğe karşı kendimi aciz hissederek “yapmasam mı?” diye sorgulatan kendime karşı yol arkadaşım oldu. Karanlık noktalara tekrar ışık tutmamı sağladı. Doğru hazırlık süreçleri tasarlamama ve bu yolculuk için kendimi daha da hazır hissetme yardımcı oldu.

“Neden olmasın?” Sizce de bir şeyin neden olmayacağını söyleyen sayısız insanın olduğu bir dünyada çok ama çok değerli bir soru, değil mi?

Çok güçlü ve büyük bir ateşi başlatacak ilk kıvılcım sorulardan biri bence. Seyahat başlangıcından itibaren ayrı bir farkındalık sağanağı başlıyor.

“Kara parçası benim kendi mağaramdı” tespiti bir insanın kendisine dair en değerli keşiflerinden biri. Diğer ise hissettiğiniz duygunun “stres” değil “heyecan” olduğunu keşfetmeniz. O ana kadar olan sorgulamanın adını koymak sizi netleştirmiş ve açık denize açılmaya karar vermişsiniz.

Bu tecrübeyi hayatınızın seyahat sonrasındaki sürecinde tekrar hatırladığınız, yaşadığınız, “Aaa ... evet, burası benim mağaram yani konfor alanım” dediğiniz oldu mu?

Evet... O bahsettiğiniz anı hiç unutmuyorum. Okyanus seyahatini hayata geçirmek için adımları atmışım ve her şey yolunda gitmiş. Ta ki... St. Maarten adasının Phillipsburg limanına demir attığımız ve sabahında yolculuğa başlayacağımız ana kadar...

O gece neyi fark ettim biliyor musunuz? İnsan bir hedefe ulaşmak için her problemi çözebilecek yeteneklerle donatılmış bir canlı. Ancak göz ardı etse de en büyük engeli genelde kendisi.

O ana kadar geldikten sonra iş, Atlantik seyahati için demir almaya gelince çok korktum. Gece teknemizde herkes uyumuştur. Bense bir karaya, bir de okyanusa bakıp ne yapmam gerektiğini düşünüyordum.

Bir yanım karaya dön, böyle bir riske girme diyordu. Bunu söyleyen iç sesim çok kuvvetliydi ve olgun tona sahipti. Buna karşılık okyanusun açıklarına baktığımda bu seyahati gerçekleştirebilmem için beni motive etmeye çalışan sesim daha toy ve stresliydi. “Git!” diyordu... “Dene!” diyordu...

O gece fark ettim ki çok normal olarak benim konfor alanım karada yaşamaktı. Oradaki geçmişim olgunlaşmıştı; alışkanlıktı...

Okyanus, keşfetmek anlamına geliyordu. Güzellikleri olduğu kadar, zorluklarının da olacağına farkındaydım. Ancak ilk defa belirsizlik benim için stres oluşturmamıştı. İçimdeki “Git, dene” diyen o titrek ses aslında stresli değildi, heyecanlıydı.... Yaşamıma, alışkanlıklarımın dışında belirsiz bir yolda katacağı şeylerin heyecanını yaşıyordu.

Bu yolculuk en büyük hayat dersim oldu. Bana hayatımın herhangi bir anında elimde her zaman bir şeyleri değiştirme gücü olduğunu öğretti. Yeni şeyler deneyimleme konusunda hissettiğim hissi her zaman stres olarak yorumlamam gerektiğini, heyecan seviyesindeki stresin harekete geçirici özelliği olduğunu keşfetmemi ve deneyimlememi sağladı. Adaptasyonumu, belirsizlikle dansımı, kendime ve iç sesime odaklanmakla sağlayabileceğimi ve bu şekilde kendime ve hayatıma dair yeni değerler öğrenebileceğimi gösterdi.

Yolculuğa birlikte başladığınız Ekber ve Gülin’ in sizdeki yerini paylaşıyor musunuz?

Elbette... Ama bunun gerçek hakkını vererek dile getirebilir miyim, bilmiyorum...

Okyanusun muhteşemliklerinin yanı sıra belirsizliklerine karşı, henüz yeni tanışmış insanlar olarak mücadele etme şeklimizi hatırladıkça tüylerim hala diken diken oluyor. Gecenin bir saatinde, 10 günü aşkın süredir karayı görmediğim bir ortamda, 5-6 metre dalgalarla boğuştuğumda, gecenin daha da karanlık olduğunu hissettim. Ama işte o takım ruhu... O takım olabilme duygusu karanlığın orta yerinden güneş gibi doğuyor. Takım umut oluyor, umut eyleme dönüşüyor ve ortaya harika şeyler çıkıyor.

Yaptığı işi hakkını vererek yapan, emek veren, ortak amaç doğrultusunda kafa yoran, varını yoğunu ortaya koyan insanlarla takım olmak, okyanusun belirsizlikleri ve zorluklarıyla baş edebilmemizdeki en büyük avantajlarımızdan biriydi bana sorarsanız. Böyle bir yolculuğu onlarla beraber yapabilmemiş olmam büyük şansı benim için. Ekber ve Gülin; iyi ki varsınız. İyi ki hayatıma böyle bir dokunuş yaptınız. İkinizi de çok seviyorum.

Ekber ve Gülin'e hayalinizi gerçekleştirmenizde tüm süreç boyunca gösterdikleri emek ve çaba için teşekkürler. Bunun yanı sıra üç kişilik bir takım olarak ortak hedef adına sizin ortaya koyduğunuz adanmışlık, güven, işbirliği ve takım çalışması için eminim onlar da Emre Başkan'a teşekkür ediyorlardır.

Şu anda AZOR Brand and People Solutions isimli eğitim ve danışmanlık alanında hizmet veren şirketin kurucususunuz, Harvard Business Review Türkiye'de aylık olarak yazıyorsunuz, Bahçeşehir Üniversitesi'nde öğretim üyesisiniz, Bilgi Üniversitesi Elektrik Elektronik Bölümü Danışma Kurulu üyesisiniz, Boğaziçi Üniversitesi'nde ise girişimcilik alanında hem akademiye hem de öğrencilere destek olacak roller üstleniyorsunuz. Ayrıca iki haftada bir Pencere programını düzenliyorsunuz, sosyal medyayı aktif kullanarak her gün yazılarınızı yayınlıyorsunuz.

Tüm bu rollerinizdeki ortak mesajınız İNSAN, İNSAN ODAKLILIK, İNSANA LAYIK YAŞAM...

Evet... Yaptığımız şeylerin merkezine insanı koymazsak, onu bilimin desteği ile anlamaya çalışmazsak, ona uygun, onun potansiyelini ortaya koyabilmesine destek olabilecek doğru ortamı yaratamayız.

Ben dünyayı konfor alanının dışına çıkma cesareti gösterebilen insanların ve onların oluşturduğu organizasyonların değiştirebileceğine inanırım. Varlık nedenimi de onların bu yolda harekete geçebilmelerini kolaylaştırabilmek üzerinden tanımlarım. Bu şekilde sadece kendi hayalimin değil, birçok hayalin -bireysel veya kurumsal- hayata geçmesine vesile olabilirim.

Müthiş bir hayat amacı...Okyanus dışında tutkularınız var mı? Tutkularınıza hayatınızda nasıl yer veriyorsunuz?

Elbette var. Bence hayalleriniz tükeniyorsa, umudunuz da tükenmeye başlar. Umudunuz tükenirse, yaşam enerjiniz biter...

Ben insan doğasını anlayabilmekten ve bu yolda araştırmalar yapmaktan büyük heyecan duyuyorum. Buna ek olarak doğanın içinde olmak beni bambaşka bir boyuta taşıyor diyebilirim. Bu noktada ortaklarımla beraber ceviz yetiştiriyoruz. Doğa insana çok iyi geliyor, hem güzelliğiyle hem de öğrettikleriyle... Ama en büyük tutkum inandığım şeyleri daha fazla insana ulaştırabilmek üzerine kurulu. O nedenle LinkedIn'de her gün bir yazı kaleme alıyorum. Bu yolda durmadan yeni şeyler denemeye çalışıyorum.

Bugünden kendime ve evrene bir not yazıyorum dersiniz ne yazarsınız?

"Emre... Neden olmasın?" ★

